

Vztahy: 85. Svatební fauly

Vztahy

Pískání na svatební fauly

„A poslední věc. Pokud budeš mít někdy na výběr mezi službou na svatbě nebo na pohřbu, vezmi si pohřeb.“

To mi řekl můj kazatel, když mi bylo 15 a oznámil jsem mu svůj cíl jít v jeho stopách.

Nedělal si legraci. Na pohřbech mají lidé tendenci ctít mrtvé. Na svatbách je respekt často mrtvý – nebo alespoň opilý. Svatby často připomínají spíše nepřátelské fúze korporací.

Brzy jsem se naučil být proaktivní při odvracení konfliktu. Jednou jsem měl svatbu s párem, jehož rodiny jsem neznal. Na konci jsem se zeptal, jestli je ještě něco, o čem bychom si potřebovali promluvit. Pár se na sebe rozpačitě podíval a nevěsta řekla: „Vlastně ano.“

Povzdechla si. „Moji rodiče jsou rozvedení a znovu se vzali a jeho rodiče jsou rozvedení a znovu se vzali. Takže tam budeme mít *osm* rodičů a nevlastních rodičů.“

Odmlčela se. „Všichni se nenávidí, ale my je všechny milujeme. Chceme mít velkou rodinnou fotografii. Ale víte, jak fotografové přeskupují lidi při fotografování podle výšky? Obáváme se, že když budou vedle sebe dva lidé, kteří se nenávidí, že udělají scénu.“

„Obáváme se, že když budou vedle sebe dva lidé, kteří se nenávidí, že udělají scénu.“

Sebevědomě jsem se usmál a řekl: „Chcete, abych to vyřešil?“

Se široce otevřenýma očima přikývl. S tou nejlepší mírumilovností, jakou jsem dokázal, jsem řekl: „Budete to mít!“

Na zkoušce svatebního programu jsem stál tváří v tvář svatebčanům shromážděným v kostelních lavicích. Musíte vědět, že mi bylo 30, ale vypadal jsem tak na něco přes 20. Pro lidi bylo těžké brát můj dětský obličej vážně.

A tak jsem svým nejvíce velitelským věcným tónem řekl: „VÍTEJTE všichni. Než začneme, musím se sejít se všemi rodiči a nevlastními rodiči nevěsty a ženicha. Prosím pojďte se mnou.“

S vykulenýma očima mě následovali do vedlejšího sálu.

Rozmístili se po místnosti, kde by mohlo sedět asi 50 lidí, daleko od sebe. Dobře umístěný granát by dvěma lidem neublížil. Ani manželské páry neseděly vedle sebe. Vypadali vyděšeně.

Posadil jsem se na židli a klidně se usmál.

„Chci vám všem vyprávět jeden příběh. Na vysoké škole, kde můj otec učil, se promoce konaly na fotbalovém stadionu. Když promoce skončila, všichni se odebrali na fotbalové hřiště.

Můj táta jednou uviděl jednu absolventku stát uprostřed hřiště a plakat. Zeptal se jí, co se stalo. Ukázala nalevo a vzlykala: „Támhle stojí moje matka a nevlastní otec.“ Pak ukázala doprava: „Ale támhle stojí můj otec a nevlastní matka a já nevím, kam se mám vydat.“

Nechal jsem to na ně působit. Pak jsem pokračoval: „Tím, že tito rodiče nebyli ochotni stát při sobě, udělali ze své dcery provaz v přetahování lanem.“

Zavrtěl jsem hlavou a řekl: „Vaše děti mi řekly, že vás milují, ale říkají, že se navzájem nenávidíte. Bojí se, že způsobíte na jejich svatbě scénu. Něco vám řeknu: Jsem starší, než vypadám. Sloužil jsem na více svatbách, než si myslíte, a viděl jsem všechno. Viděl jsem křik, viděl jsem hádky, viděl jsem nevěstu, které její bratr plivl do obličeje.“

„Vaše děti mi řekly, že vás milují, ale říkají, že se navzájem nenávidíte.“

Přimhouřil jsem oči a prohlížel si místnost. „*To se na této svatbě nestane.* Jsem úředníkem této svatby. To ze mě dělá rozhodčího na basketbalovém zápase. Když uvidím faul, zapískám. Pokud je

faul dost špatný, vyhodím vás ze hry. Ale tomu zabráníme tím, že se budeme chovat jako dospělí.“

Opět jsem se usmál.

„A tohle je to, co to znamená chovat se jako dospělý: neuděláte nic, abyste na sebe strhli pozornost; budete neustále nechávat záři reflektorů svítit na své děti. Buďte konkrétní. Pokud vás fotograf postaví vedle osoby, kterou na tomto světě nejvíc nenávidíte, budete se usmívat, jako by to byla ta nejlepší věc, která se vám kdy stala.

„Nyní se za chvíli vrátíme do modlitebny. Pokud jste schopni se chovat jako dospělí, jak jsem právě popsal, můžete se zúčastnit svatební zkoušky. Pokud však víte, že se nejste schopni chovat jako dospělí: až se *beze slova* budeme vracet zpět do modlitebny, musíte jít chodbou ven východem z kostela, nasednout do auta, odjet a už se nevrátit.

Ale pokud uděláte jeden krok do *modlitebny*, *budete* se chovat jako dospělí a uděláte z této události a ze zítřejší svatby úžasný zážitek pro děti, které vás milují. A uděláte to proto, protože *je milujete*. Některé otázky?“

Po krátké odmlce matka ženicha řekla: „Budeme v pohodě.“

Krátce jsem zatleskal a řekl: „Skvělé! Pojdme na to.“

Později na zkušební večeři byl jeden dlouhý stůl, kde bylo asi 30 míst k sezení. Matka ženicha mě pozvala, abych si sedl vedle ní doprostřed druhé strany stolu. Naproti nám zbývala dvě sousední místa k sezení. Jediní dva lidé, kteří ještě stáli, byly matka a nevlastní matka nevěsty. Usmály se na sebe a posadily se vedle sebe.

Během jídla si povídaly a smály se jako sestry ze sesterstva na třídním srazu po pěti letech. V jednu chvíli jedna z nich chraplavě řekla: „Holka, ty jsi k popukání!“

Za bouřlivého smíchu v místnosti kolem nás se ke mně nenápadně naklonila matka ženicha a zašeptala: „Děkuji vám za to, co jste nám řekl. Myslím, že jsme si jen potřebovali připomenout, že máme být dospělí.“

Usmál jsem se a přikývl, když jsem si pomyslel: „To my všichni.“

Brad Bull

[Baptist News Global](#)

Brad Bull

Brad Bull

Brad Bull je ordinovaný kazatel a licencovaný manželský a rodinný terapeut. Působil jako kazatel a univerzitní profesor a v současnosti působí v soukromé praxi. Jeho poradenské a řečnické služby jsou provozovány prostřednictvím DrBradBull.com.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)